

[Christophersen.]

Til interesserede kan jeg sige, det er på side 43 i det dupligerede, jeg ved ikke, hvor mange der er nået frem til det, jeg kan forstå, at en enkelt, der har været heroppe, har haft meget vanskeligt ved at overskue disse ting, men for dem, der er interesserede, er det altså på side 43 i det dupligerede. Om de kortsigtede sparebetræbelser skriver man bl.a. — jeg citerer:

„Det er vigtigt at gøre sig klart, at hurtigt virkende nedskæringer af denne karakter ikke ændrer langtidstendenserne og derfor ikke giver en varig løsning. I mange tilfælde er der tale om en udskydelse til senere, i andre om en uvarslet og derfor ofte uheldig forringelse af en ydelse.

De kortsigtede sparebetræbelser vil være nødvendige som nødløsninger i en overgangsperiode, men kræfterne må først og fremmest samles om de langsigtede reformer, der ændrer selve strukturen i de offentlige ydelser.“

Det er disse konklusioner, finansministeren på regeringens vegne i dag har givet sin tilslutning, når han erklærer, at spareforslagene blot må betragtes som de første skridt til den nødvendige langsigtede udgiftspolitik.

Jeg kan helt tilslutte mig denne analyse af vore problemer, og derfor må vi efter venstres opfattelse hurtigt i gang med at realisere anvisningerne i perspektivplanlægningsrapport II. Dette arbejde burde jo helst indledes allerede dette forår, selv om det naturligvis, det skal erkendes, kræver meget betydelige lovgivningsmæssige forarbejder, men vi skulle i hvert fald gerne være nået så langt, at vi i løbet af dette år kan danne os et skøn over, hvordan det så kan påvirke indkomstskatteudviklingen i de kommende år.

Det andet spørgsmål, folketinget må stille ved behandlingen af det reviderede finanslovsforslag, er, hvordan dets hovedtal vil påvirke den økonomiske politik, der skal føres. Her foreligger jo til støtte for vores bedømmelse en ny konjunkturoversigt fra det økonomiske sekretariat. Jeg vil godt takke for, at man har sørget for, at dette dokument blev udarbejdet. Jeg mener, det vil være overordentlig nyttigt for os i de forhandlinger, vi skal have, både om den

økonomiske politik i almindelighed og om finansloven i særdeleshed.

Det fremgår af bedømmelsen i denne oversigt, at vi står over for en uhyre kompliceret problemstilling. På den ene side må vi regne med et afdæmpet konjunkturforløb i 1974 som følge af energikrisens indflydelse på produktion og efterspørgsel overalt i den vestlige verden, og det betyder, at presset i den danske økonomi vil være aftagende. Samtidig har vi jo selv i de seneste måneder her i landet bestræbt os på at tage noget af presset væk specielt fra bygge- og anlægssektoren.

Endvidere virker de stærkt forhøjede oliepriser som en dræning både af likviditeten i dansk erhvervsliv og af forbrugernes købekraft. Derfor må vi regne med, at en meget stram finanspolitik, en langt strammere finanspolitik end den, der her er lagt op til, vil kunne få til resultat, at beskæftigelsen kommer ud i en mere risikofyldt situation, end vi har været vant til i de seneste år. På den anden side påpeger oversigten også, at vi i 1974 vil opleve en forstærket inflation. Det økonomiske sekretariat regner med prisstigninger på 15 pct., og det skønner, at lønomkostningerne vil stige med 20 pct. eller mere, og vi vil måske få en fordobling af vores betalingsbalanceunderskud.

Disse problemer betyder i fællesskab, at vi ikke kan bekæmpe valutaproblemet og inflationsproblemet ved hjælp af traditionelle finanspolitiske stramninger, medmindre vi er indstillet på at løbe risikoen for en egentlig ledighed, og jeg tror, et stort flertal her i folketinget er enig med regeringen i, at det er en risiko, vi naturligvis ikke bør udsætte os for. Det reviderede finanslovsforslag er da også udtryk for, at regeringen afstår fra at foretage en yderligere finanspolitisk stramning. Tværtimod foreslår den måske snarere en mindre lempelse, selv om — det skal man nok understrege — de foreslåede besparelser har en større indflydelse på udviklingen i efterspørgslen end tilsvarende skatte- og afgiftsforhøjelser. Derfor er lempelsen måske reelt noget mindre, end det fremgår alene af tallene.

Men hvis man afstår fra at løse de alvorlige problemer alene ved hjælp af finanspolitiske midler, ja, så må man jo være villig til at tage andre og mere utraditionelle midler i